

opusdei.org

Sempre cal recordar els bells temps i somiar

Arribar junts al Cel: aquesta és la il·lusió que pot impulsar cada matrimoni. Aquest és el tema del nou editorial sobre amor humà.

20/10/2015

Unes paraules del Papa Francesc, en la trobada amb les famílies que va celebrar a Manila, han donat la volta al món:

"No és possible una família sense somiar. Quan a una família es perd la capacitat de somiar els nois no creixen, l'amor no creix, la vida es debilita i s'apaga. Per això els recomano que a la nit, quan fan l'examen de consciència, es facin també aquesta pregunta: Avui, he somiat amb el futur dels meus fills? Avui he somiat amb l'amor del marit, de la muller? Avui, he somiat amb els pares, els avis que van portar la història fins a mi?" [1].

Somiar

Aquesta capacitat de somiar té a veure amb la il·lusió que posem en els nostres horitzons i esperances, sobretot en relació amb les persones; o sigui, els béns o èxits que els desitgem, les esperances que ens fem respecte d'ells. La capacitat de somiar equival a la capacitat de projectar el sentit de la nostra vida en allò que estimem. Per això és,

efectivament, alguna cosa representativa de cada família.

Des de ben aviat, sant Josepmaria ha contribuït a recordar, dins els ensenyaments de l'Església, que el matrimoni -germen de la família- és, en el sentit ple de la paraula, una crida específica a la santedat dins de la vocació cristiana comuna: un camí vocacional, diferent però complementari al del celibat, ja sigui sacerdotal, religiós o laic. "L'amor que mena al matrimoni i a la família pot ser també un camí diví, vocacional, meravellós, canal per a una completa dedicació al nostre Déu" [2].

D'altra banda, aquesta crida de Déu al matrimoni no significa de cap manera rebaixar els requeriments que suposa seguir Jesús. Ja que, si "*Déu ho disposa tot en bé dels qui l'estimen*" [3], els esposos cristians troben en la vida matrimonial i

familiar la matèria de la santificació personal, és a dir, de la identificació personal amb Jesucrist: sacrificis i alegries, goigs i renúncies, el treball a la llar i fora, són els elements amb què, a la llum de la fe, construir l'edifici de l'Església.

Per a un cristià, somiar amb l'esposa o amb l'espòs és mirar-lo amb els ulls de Déu. És contemplar, en el temps, la realització del projecte que el Senyor té pensat, i vol, per a cada un, i per als dos en la relació matrimonial concreta. És desitjar que aquests plans divins es facin realitat en la família, en els fills, en els avis, i en els amics que la Providència els vagi posant per acompanyar-los en el viatge de la vida. És, en definitiva, veure cada un a l'altre com el seu particular camí cap al Cel.

El secret de la família

En efecte, Crist ha fet del matrimoni un camí diví de santedat, per trobar Déu enmig de les ocupacions diàries, de la família i del treball, per situar l'amistat, les alegries i les penes - perquè no hi ha cristianisme sense Creu- , i les mil petites coses de la llar en el nivell etern de l'amor. Vet aquí el secret del matrimoni i de la família. Així s'anticipa la contemplació i el goig del Cel, on trobarem la felicitat completa i definitiva.

En el marc d'aquest "camí diví" d'amor matrimonial, sant Josepmaria parlava del significat cristià, profund i bell, de la relació conjugal: "En altres sagraments la matèria és el pa, és el vi, és l'aigua... Aquí són els vostres cossos. (...) Jo veig el llit conjugal com un altar; hi és la matèria del sagrament" [4].

L'expressió altar no deixa de ser sorprenent, i al mateix temps és conseqüència lògica d'una lectura

profunda del matrimoni, que té en l'expressió llatina *una caro* [5]. -que es refereix a la unió completa dels cossos humans, creats a imatge i semblança de Déu- el seu nucli.

Des d'aquesta perspectiva s'entén que els esposos cristians expressen, en el llenguatge de la corporalitat, el sagrament del matrimoni: amb la seva entrega mútua, lloen Déu i li donen glòria, anuncien i actualitzen l'amor entre Crist i l'Església, secundant l'obra de l'Esperit Sant en els cors. I d'aquí ve, per als esposos, per a la família i per al món, un corrent de gràcia, de força i de vida divina que tot sigui nou.

Això requereix una preparació i una formació contínua, una lluita positiva i constant: "Els símbols forts del cos -observa el Papa Francesc- tenen les claus de l'ànima: no podem tractar els llaços de la carn amb

lleugeresa, sense obrir una ferida duradora en l'esperit" [6].

El vincle que sorgeix a partir del consentiment matrimonial queda segellat i és enriquit per les relacions íntimes entre els esposos. La gràcia de Déu que han rebut des del baptisme, troba una nova via que no es juxtaposa a l'amor humà, sinó que l'assumeix. El sagrament del matrimoni no suposa un afegit extern al matrimoni natural; la gràcia sacramental específica informa els cònjuges des de dins, i els ajuda a viure la relació amb exclusivitat, fidelitat i fecunditat: "És important que els esposos adquireixin sentit clar de la dignitat de la seva vocació, que sàpiguen que han estat cridats per Déu a arribar a l'amor diví també a través de l'amor humà; que han estat escollits, des de l'eternitat, per cooperar amb el poder creador de Déu en la procreació i després en l'educació dels fills; que el

Senyor els demana que facin, de la llar i de la vida familiar sencera, un testimoni de totes les virtuts cristianes" [7].

Els fills són sempre la millor "inversió", i la família "l'empresa" més sòlida, la major i més fascinant aventura. Tots contribueixen amb el seu paper, però la novel·la que resulta és molt més interessant que la suma de les històries singulars, perquè Déu actua i fa meravelles.

D'ací la importància de saber-se comprendre -els esposos entre si i als fills-, d'aprendre a demanar perdó, d'estimar -com ensenyava sant Josepmaria- tots els defectes mutus, sempre que no siguin ofensa a Déu [8]. "Quantes dificultats en la vida del matrimoni se solucionen si somiem una mica. Si ens aturem i pensem en el cònjuge, en la cònjuge. I somiem amb les bondats que té, les coses bones que té. Per això, és molt

important recuperar l'amor a través de la il·lusió de tots els dies. Mai no deixeu de ser nuvis!" [9].

Parafrasejant el Papa, alguna persona podria afegir: que els esposos mai no deixin de seure per compartir i recordar els moments bells i les dificultats que han travessat junts, per considerar les circumstàncies que han procurat èxits o fracassos, o per recobrar una mica l'alè, o perquè els dos pensin en l'educació dels fills.

Fonament del futur de la humanitat

La vida matrimonial i familiar no és instal·lar-se en una existència segura i còmoda, sinó dedicar-se l'un a l'altre i dedicar temps generosament als altres membres de la família, començant per l'educació dels fills – cosa que inclou facilitar l'aprenentatge de les virtuts, i la iniciació a la vida cristiana, per

obrir-se contínuament als amics, a altres famílies, i especialment als més necessitats. D'aquesta manera, mitjançant la coherència de la fe viscuda en família, es comunica la bona notícia -l'Evangeli- que Crist continua present i ens convida a seguir-lo.

Per als fills, Jesús es revela a través del pare i la mare; ja que per a tots dos cada fill és, sobretot, un fill de Déu, únic i irrepetible, amb el qual Déu ha somiat primer. Per això, podia afirmar Joan Pau II que "el futur de la humanitat es forja a la família" [10].

Les famílies que no han pogut tenir fills

¿I quin seria el sentit que han de donar al matrimoni els esposos cristians que no tinguin descendència? A aquesta pregunta, sant Josepmaria responia que, primer de tot, haurien de demanar a

Déu que els beneeixi amb els fills, si és la seva Voluntat, com va beneir els patriarques de l'Antic Testament; i després que vagin a un bon metge. "Si malgrat tot, el Senyor no els dóna fills, no han de veure en això cap frustració: han d'estar contents, descobrint en aquest mateix fet la Voluntat de Déu per a ells. Moltes vegades el Senyor no dóna fills perquè demana més. Demana que es visqui el mateix esforç i el mateix lliurament ajudant els nostres proïmes, sense el goig humà d'haver tingut fills: no hi ha, doncs, motiu per sentir-se fracassats ni per a donar lloc a la tristesa".

I afegia: "Si els esposos tenen vida interior, comprendran que Déu els urgeix, empenyent-los a fer de la seva vida un servei cristià generós, un apostolat diferent d'aquell que realitzarien en els fills, però igualment meravellós. Que mirin al voltant, i aviat descobriran persones

que necessiten ajuda, caritat i afecte. Hi ha a més moltes tasques apostòliques en què poden treballar. I si saben posar el cor en aquesta tasca, si saben donar-se generosament als altres, oblidant-se de si mateixos, tindran una fecunditat esplèndida, un paternitat espiritual que omplirà la seva ànima de veritable pau" [11].

En tot cas, a sant Josepmaria li agradava referir-se a les famílies dels primers cristians: "Aquelles famílies que van viure de Crist i que donaren a conèixer Crist. Petites comunitats cristianes que foren com centres d'irradiació del missatge evangèlic. Llars iguals a les d'altres d'aquells temps, però animats d'un esperit nou, que s'encomanava a aquells qui les coneixien i les tractaven. Això van ser els primers cristians, i això hem de ser els cristians d'avui: sembradors de pau i d'alegria, de la

pau i de l'alegria que Jesús ens ha portat" [12].

Ramiro Pellitero

[1] Papa Francesc, Discurs en la Trobada amb les famílies, Manila, Filipines, 16-01-2015.

[2] Cfr. Sant Josepmaria, homilia "Estimar el món apassionadament", a *Converses*, n. 121; cfr. "El matrimoni, vocació cristiana", a *És Crist que passa*.

[3] *Rm* 8, 28.

[4] Sant Josepmaria, *Apunts presos d'una reunió familiar* (1967), recollit en el *Diccionario de San Josemaría*, Burgos 2013, pàg. 490.

[5] Cf. *Gn* 2, 24; *Mc* 10, 8.

[6] Papa Francesc, Audiència general,
27-05-2015

[7] Sant Josepmaria, Converses, n. 93.

[8] Cf. Sant Josepmaria, Apunts
presos d'una reunió familiar,
7-07-1974.

[9] Papa Francesc, Discurs en la
Trobadà amb les famílies, Manila,
Filipines, 16-01-2015.

[10] Sant Joan Pau II, Familiaris
consortio, n. 86.

[11] Sant Josepmaria, Converses, n.
96.

[12] Sant Josepmaria, És Crist que
passa, n. 30.

.....

recordar-el-bells-temps-i-somiar/
(06/08/2025)